

fortrinsvis var kaldet til at hævde, for andre Hensyn. Jeg vilde ønske, at den ærede Ord- fører paa dette Punkt havde knyttet en sub- jektiv Udtalelse til de historiske Fakta, thi det er dog naturligt for Enhver at erindre, at efter 1858 kom der et 1864, og det maa dog erkjendes, at det vilde være en uendelig Naivitet, om en Regjering nu troede at kunne lade en Menneftaalder gaa hen med Gjennemførelsen af en Forsvarsplan. Jeg tror, at Enhver vil erkjende, at Aaret 1864 tilstræffelig har mindet om, at man, som Krigsbestyrelsen i 1858 selv aabent sagde, dengang tilfidefatte de Hensyn, som Krigsbestyrelsen fortrinsvis skulde hævde fremfor Andre. Det er beklageligt, at der ikke dengang hverken i Regjeringen eller i den lovgivende Forsamling var en Gæst, der havde Myndighed nok til at gjøre op- mærksom paa, at det gjaldt om at handle og handle snart, thi, om end ikke Begivenhederne helt vilde være bleve andre, saa kan der dog vel ikke være Tvivl om, at det Tab, vi lede i 1864, under alle Omstændigheder vilde være blevet saa stort, som det blev, og under alle Omstændigheder vilde Forsvarerne have været stillede ganske anderledes, end de vare i 1864, da de maatte staa paa Jord- værter ved Dybbøl, fordi man i 1858 tilfide- satte de militære Hensyn. Naar den ærede Ordfører endvidere i Betænkningen udhæver, at, efter at to af de i 1858 bevilgede Søforter vare byggede, standfede Regjeringen selv Ar- bejderne, saa er det ikke ganske korrekt efter min Opfattelse. Regjeringen foreslog Standsning af Arbejderne paa de to Forter paa Betingelse af, at de Penge, som derved bleve disponible, kunde anvendes til et Fort paa Middelfrunden, men det er den lovgivende Forsamling, der har taget Besparelsen, uden at give Middelfrundsfortet, skjøndt dette saa ofte har været forlangt af Regjeringen. — Naar Betæn- ningen dernæst gaar over til Forhandlingen i 1866—67 og fremsætter en Udtalelse af den daværende Krigsminister, General Raasløff og af et Medlem, som dengang sad her i Aalen, saa forstaa jeg godt, at Meningen med denne Fremsettelse vel nærmest er at udtale, at dengang havde vi en Regjering og et Høre, der var forstandigt, dengang kom ikke disse Forlangender om Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden frem. Det er imidlertid ikke ganske retfærdigt at fremstille Sagen saaledes, som den staa her i Betæn- ningen, thi man har taget et Punkt ud af Forhandlingerne, man har udeladt Begyn- delsen og har udeladt Slutningen. Den paagjældende Minister udtalte nemlig i Motiverne til Lovforslaget: „Det er saale-

des ikke Tanken om i den nærmere Frem- tid at søge tilveiebragt en ny Befæstning om Kjøbenhavn, men Nødvendigheden til at forskaffe Midler til at sætte Landets mobile Forvar paa en tidssvarende Fod, der har ledet Regjeringen til at søge at gjøre det muligt efterhaanden at realisere det Aktiv, som Staten eier i Fæstningsterrainet,“ samt endvidere, at „Christianshavns Fæstnings- værter bør indtil videre behøves, da de kunne faae Betydning for den Befæstning paa Amager, som vil komme til Udførelse, naar det engang maatte blive bestemt at forstyre Kjøbenhavn med en ny, fremskudt Befæstning mod Landsiden.“ En Udtalelse, der altsaa viser, at Regjeringen dengang ikke var fjern fra den Tanke, at Spørgsmaalet om Befæst- ningen af Kjøbenhavn senere vilde komme frem; men det er dobbelt urigtigt at frem- sætte disse Udtalelser fra den høitærede Krigsminister og et æret Medlem, naar man ikke tilføjer det Svar, som Ministeren gav det paagjældende Medlem. Han udtalte nemlig ligeoverfor den Omstændighed, at et Medlem af Thinget, Hr. Wille, havde villet tage hans Udtalelser til Indtægt, for at der ikke kunde være Tale om nogenstunde at komme til en Befæstning om Kjøbenhavn: „Det høie Thing vil have bemærket, at der i Motiverne herom kun er sagt, at man ikke i en nær Fremtid tænker paa at befæste Kjøbenhavn tillands, men ingen Regjering kan sige, om ikke Planen til en Befæstning af Kjøbenhavn vil kortere eller længere Tid vil blive gjenoptagen. Regjeringens Forslag gaar ud paa — og dette tror den at kunne foreslaa uden Fare — at nedlægge Kjøbenhavns nuværende Befæstning paa Sjællandsfiden, men videre gaar dens Forslag ikke, og videre kan dens Ansvar heller ikke gaa. Hvorvidt der er Trang til en Befæstning, og hvorledes denne da skulde være, er Noget, som af- hænger af den Udvikling og de Fremskridt, som Krigskunsten undergaar, og jeg behøver ikke her at henlede Opmærksomheden paa, at denne Udvikling er saa rask og saa kraftig, at Ingen kan svare for, at ikke paa de Steder, hvor man idag anser en Befæstning for at være aldeles oversflødig, en saadan om nogle saa Aar kan blive betragtet som sær- deles nyttig, ja nødvendig. Hvilken Stud- vidde, hvilket Artilleri man til den Tid vil have opnaaet, og hvilke Projektiler man til den Tid vil have opnaaet, lader sig aldeles ikke forudsige. Regjeringen foreslaar at nedlægge Kjøbenhavns nuværende Befæst- ning paa Sjællandsfiden, med Undtagelse af Citadellet Frederikshavn, og videre gaar dens Ansvar ikke.“ Naar det ærede Flertal saaledes har villet fremstille den da-